

זוהר דף קיא ע"ב

וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ וּגּוֹ'. וְכִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בֹּא אֶצֶל הַרְשָׁעִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וַיִּבֹּא אֱלֹהִים אֶל לָבֶן", "וַיִּבֹּא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם". אֵלָּא אוֹתוֹ מְמוֹנָה הַשְּׁלִיחַ שֶׁנִּתְמַנָּה עֲלֵיהֶם הִיָּה. לְפִי שְׁכוֹלִים כְּאִשֶּׁר עוֹשִׂים הַשְּׁלִיחוֹת, נוֹטְלִים הַשֵּׁם הַזֶּה, וּמִצַּד הַדִּין הֵם בְּאִים. וְלִכְךָ "וַיִּבֹּא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ בְּחִלּוֹם הַלְּיָלָה". (ויקרא ח' ע"א) רַבִּי אַחָא אָמַר, בְּמָה שְׁכַתּוֹב: "וַיִּבֹּא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ". מִפְּנֵי מָה בְּאוֹמוֹת הָעוֹלָם וַיִּבֹּא אֱלֹהִים, וְלִישְׂרָאֵל לֹא. אֵלָּא כִּךְ לְמַדְנּוּ, אֱלֹהִים שְׁכַתּוֹב כֵּן, זֶה כַּח הַשֵּׁר הַמְמוֹנָה עֲלָיו הִיָּה. וְזֶה הוּא הַסּוּד שֶׁל אֱלֹהִים אַחֲרֵים. כְּדַמְיוֹן זֶה "וַיִּבֹּא אֱלֹהִים אֶל לָבֶן", "וַיִּבֹּא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם", זֶה הַכַּח הַמְמוֹנָה עֲלֵיהֶם הִיָּה. אִף כֵּן "וַיִּאמֶר אֱלֹהִים אֶל לָבֶן", כִּךְ הוּא בּוֹדָאִי. "גַּם אֲנִכִּי יִדְעָתִי". גַּם לְמָה כְּתוּב כֵּן, אֵלָּא לְרַבּוֹת הוּא בֹּא. שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁלְמַעֲלָה מִמְּנִי יוֹדַע, "גַּם אֲנִכִּי יִדְעָתִי, וְאַחֲשֶׁךָ גַּם אֲנִכִּי", גַּם לְרַבּוֹת. "אוֹתָךְ מִחֲטוֹ לִי", מִחֲטוֹ חֲסַר אֶלְפָּה כְּתוּב, וּמִפְּנֵי מָה אָמַר לִי, הֲלֹא הַחֲטָא אִינוּ נִגְדֵי הַשֵּׁר. אֵלָּא כִּךְ לְמַדְנּוּ, בְּחֲטָאֵי הָעַם שֶׁלְמַטָּה נַעֲשֶׂה פִּגְמֵי לְמַעֲלָה. בְּעַבּוּר חֲטָאֵי הָעַם שֶׁלְמַטָּה, מַעֲבִירִים לְהַשֵּׁר שֶׁלֵּהֶם לְמַעֲלָה מִן מַמְשַׁלְתּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב: "וְאַחֲשֶׁךָ גַּם אֲנִכִּי אוֹתָךְ". שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁבְּמִקּוֹם גְּבוּהָ מִמְּנִי תוֹלָה הַדְּבַר, אַחֲשֶׁךָ גַּם אֲנִכִּי. גַּם לְרַבּוֹת לְטוֹבַת עֲצָמוֹ. "מִחֲטוֹ לִי", כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה נִמְצָא בִּי כְּמוֹ מִחֲטָה הַנְּעוּץ בְּבִשְׂרִי. שֶׁלֹּא תִּגְרוּם לִי אֵתָה בְּחֲטָאֵךְ לְהַעֲבִיר אוֹתִי מִן מַמְשַׁלְתִּי וּיקוּצוּ בִּי. כְּמָה דָּאֵת אִמְרַת (ויקרא כ'): "וְאַקְּךָ בָּם". שֶׁלֹּא תִּדְקַר אוֹתִי בְּמִחֲטָךְ כְּקוֹצִים הַנְּעוּצִים בְּבִשְׂרִי. וְיֵשׁ לָךְ לְדַעַת כִּי שֵׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (ישעיהו נ"ו): "רָם וְנִשָּׂא שֵׁכֶן עַד וְקְדוּשׁ שְׁמוֹ". וְהוּא בְּלִבְדּוֹ מֶלֶךְ עַל כָּל מָה שֶׁנִּמְצָא. בֵּין לְמַעֲלָה בֵּין לְמַטָּה. וְהֵיכַל הַקְּדוּשׁ שֶׁלּוֹ בְּאִמְצַע הוֹכֵן. וְסַבִּיבּוֹ יֵשׁ שְׁבַעִים כְּתָרִים. וּמֵהֶם נִשְׁפָּעִים ע' שָׂרִים. וְנִתְמַנּוּ עַל ע' אוֹמוֹת הָעוֹלָם. לְהִיֹּת כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט עַל עַמּוֹ וְעַל אַרְצוֹ. וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לִישְׂרָאֵל בְּלִבְדָּם סוּד שְׁמוֹ הַקְּדוּשׁ[סא] וְהוּא שׁוֹלֵט עַל יִשְׂרָאֵל וְיִרוּשָׁלַיִם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (דְּנִיָּאֵל ט'): "כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמְּךָ". וְאִין לְעַם אַחֵר חֵלֶק בְּהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים ל"ב): "כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֵבֶל נַחֲלָתוֹ". וְעַם יִשְׂרָאֵל בְּחֲטָאֵיהֶם עוֹשִׂים פִּגְמֵי לְמַעֲלָה. וּמָה הוּא, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (ישעיהו נ'): "וּבְכַפְשֵׁיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם".

זוהר

סא. סוד שמו הקדוש היינו השכינה הקדושה שעליה נאמר ביום ההוא יהיה ה' אִתָּךְ וְשְׁמוֹ אִתָּךְ.

זוהר ויצא קנט ע"ב

"וְהָיָה פֶקֶד אֶת שְׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וְגו'". אמר רבי שמעון, פקידה אין היא מן המזל. ואם תשאל הרי בנים במזל תולה ולא למטה[סב], אבל כאן בשרה לא היה תולה במזל, אלא וה' כתיב, הכל ביחד[סג]. אם כן למה כתוב פקידה[סד], אלא ודאי שזכירה היתה בתחלה. ונמסר מפתח הזה למטה[סה]. כמו שכתוב: "וְאֵת בְּרִיתֵי אֲקִים אֶת יִצְחָק אֲשֶׁר תִּלְד לָךְ שְׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֶרֶת". ואחר כך כיון שכבר נזכרה בסוד עליון, נאמר אחרי כן בסוד בחינת נוקבא פקידה, להיות כולל הכל ביחד.

(דף קטו ע"א)

ולמדנו פקד את שרה. פקידה לנקבה, זכירה לזכור. ולפיכך 'וה' פקד את שרה כַּאֲשֶׁר אָמַר". שכתוב: "שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךְ פְּעַת חַיָּה וְגו'". מכאן נשמע שכתוב: "וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלַיךְ". ויאמר סתם, שהוא בעצמו היה ולא שליח אחר. "וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דָּבַר". כיון שאמר: "וה' פקד את שרה", מהו "וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה". אלא כך למדנו, שפרי מעשיו של הקדוש ברוך הוא נשפעים מן הנהר ההוא שנמשך ויוצא מעדן, והוא נקרא מזל[סו]. כי כל ברכות טובות וגשמי ברכה נוזלים ממנו. ומשם יוצאות נשמות הצדיקים. שכתוב: "לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן". שהוא מזיל ומשקה מלמעלה למטה בתוך הגן[סז]. ובנים בזה המזל תולים, ולא במקום אחר. ועל כן כתוב: "וה' פקד את שרה". פקידה בלבד. "וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה", עשיה היא יותר עליונה ממדרגה זו[סח]. כמו שנתבאר שזה תולה במזל. ועל כן כתוב כאן פקידה, וכאן עשיה. ולפיכך כתוב ה' וְהַיָּסוּד והכל אחד:

זוהר דף קיז ע"ב

אמר רבי יהודה, בא וראה כאשר נפקדה שרה ממדרגה הזאת. לא פקד אותה אלא בסוד הוא[סו]. שכתוב: "וה' פקד את שרה וגו' [סז], לפי שהכל בסוד הוא[סז] הוא. ובוזה נכלל הכל, ובו נתגלה הכל. לפי שכל דבר שהוא נעלם. הוא מביא להתגלות כל הנעלם. ואין ביכולת למי שהוא בהתגלות לגלות מה שהוא נעלם[סח]. ובא וראה הסוד שלמדתי, בשעה

זיו הזוהר

- סב.** פירוש, ולא בכח הטבע בלבד.
- סג.** כי כל מקום שכתוב וה' היינו הוא ובית דינו, כלומר כל המדות הקדושות.
- סד.** כי הלא פקידה מרמז רק על מדת מלכות עלמא דנוקבא.
- סה.** והפקידה היינו מסירת המפתח להוציא מכח אל הפועל הזכירה שהיתה מקודם בספירות העליונות שהן בחינת דוכרא.
- סו.** היינו ספירת היסוד שנקרא **מזל** כי הוא הצינור שעל ידו נוזל השפע מעולמות העליונים לספירת מלכות לצורך הנהגת זה העולם.
- סז.** בתוך הגן פירוש בתוך ספירת המלכות.
- סח.** ועל פי זה יפורש פקידה בספירת מלכות והעשיה בספירת יסוד הנקרא **מזל**, והוא העושה, כי הוא המביא את השפע לידי התגלות.
- סט.** בזה יתורץ שהיה די לכתוב ויעש לשרה כאשר דבר, אלא שכפל השם יען כי השם הראשון הוא בספירת מלכות והשם השני הוא בספירת יסוד, וכלא חד, היינו שנתאחדו שניהם ונגמר הדבר.
- ע.** רזא דוא"ו היינו מדת היסוד המביא כל מיני השפעות לידי התגלות בספירת מלכות.
- עא.** פירוש, שספירת מלכות בהתגלות אין ביכולתה להוציא השפע הנעלמה בספירות העליונות כי אם על ידי ספירת היסוד.

שכנסת ישראל הגלתה ממקומה, אז האותיות של השם הקדוש כביכול נתפרדו. שנפרדה ה מן ו[עב], ולפי שנתפרדו מה כתוב (תהלים ל"ט): "נִפְּלְמֵתִי דוּמְיָהּ". לפי שנסתלק ו מן ה, וקול לא נמצא. אז הדבור נאלם[עג], ולפיכך היא שוכבת בעפר כל היום ההוא של ה"א. ואיזה הוא, זה אלף החמישי. ואף על פי שהקדימה בגלות קודם שנכנס אותו אלף החמישי סוד של ה"א[עד], וכאשר יבא אלף הששי, שהוא סוד הוא"ו, אז ו יקים לה מהעפר. ובכל ששים וששים של אלף הששי, תתגבר ה ותעלה במדרגות להתחזק. ובשש מאות שנה לאלף הששי, יופתחו שערי החכמה למעלה, ומעיני החכמה למטה, ויכין עצמו העולם ליכנס באלף הז'. כאדם המכין עצמו ביום הששי אחר צהרים להכנסת שבת. כן גם בזה, וסימנך "בְּשֵׁנַת שֵׁשׁ מְאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי נֹחַ וְגו'" "נִבְקְעוּ כָּל מְעִינַת תְּהוֹם רַבָּה". ואז יתראה הקשת בענן בגונים מאירים. כאשה המתקשטת לבעלה, שכתוב: "וּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם". וראיתה בגונים מאירים כראוי. ואז יהיה לזכור ברית עולם. מהו ברית עולם, זו כנסת ישראל, ויתחבר ו בה ויקים לה מהעפר. כמו שכתוב: "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ, זו כנסת ישראל שהיא הברית. כמו שכתוב: "וְהִיְתָה לְאוֹת בְּרִית וְגו'", כאשר יתעורר ו אל ה אז אותות עליונים יתעוררו בעולם. ובני ראובן עתידים לעורר מלחמות בכל העולם, וכנסת ישראל יקים לה מהעפר ויזכרנה הקדוש ברוך הוא. ויהיה נמצא הקדוש ברוך הוא אצלה בהגלות כמספר ויו[עה], ו פעמים י עשיריות. י פעמים ו שנים, ואז תקים. ויופקד העולם לעשות נקמות. ומי שהוא שפל ירום. אמר רבי יוסי, כמה יש לנו להאריך תוך הגלות עד זמן ההוא. אבל הכל תלה לו הקדוש ברוך הוא הדבר אם יחזרו בתשובה[עי], אם יזכו ואם לא יזכו. כמו שאמרו בזה הכתוב שכתוב (ישעיהו י"ט): "אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֶחְיֶשְׁנָה". זכו אחישנה, לא זכו בעתה.

זוהר דף קיט

מאמר בר יוחאי בסוד קץ הגאולה משנת תר"ס עד ת"ש באלף הששי.

רבי שמעון פתח ואמר, "וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב". מלא בוא"ו למה, אלא בשני אופנים הוא סוד של חכמה. אחד, שהוא סוד מדרגה של חכמה, מקום שורשו של יעקב[עז]. ועוד שזה הכתוב על גלות ישראל, נאמר, שכאשר יהיו בגלות, זמן ההוא שיפקדו. יפקדו בסוד

זיו הזוהר

באופן זה, ו פעמים י, י פעמים ו, וכך יש לפרש כוונתו, ו פעמים י היינו ששה פעמים עשר עשיריות העולה ת"ר, י פעמים ו היינו עשרה פעמים ששה העולה ס, והמכיון הוא באלף הששי, במאה הששית, ובעשיריות הששי שהוא שנת תר"ס באלף הששי.
 עו. ר' יוסי מתמה על אריכות הקץ ואומר שהכל תולה בתשובה ואם יזכו יהיה אחישנה.
 עז. שורש יעקב הוא ספירת תפארת שעליה מורה און ו של השם הוי"ה ברוך הוא.

עב. פירוש, שאין ספירות העליונות מתיחדות עם ספירת המלכות כראוי.
 עג. דבור היינו ספירת מלכות וקול היינו ספירת תפארת שהיא ספירת המרכז בין שאר ספירות העליונות כמבואר בספרי הקבלה.
 עד. רזא דה"א היינו ספירת הוד ספירה החמישית כנגד אלף החמישי, והוד נהפך לצירוף דוה שעל זה מרמז הפסוק נְתַנְנִי שִׁמְמָה כָּל הַיּוֹם דָּוָה.
 עה. כן צריך לומר במילוי יו, ודורש אותיות המילוי

הוא"ו, שהוא באלף הששי, והפקידה בסוד הוי"ו. ששה רגעים וחצי מועד[עח]. ובזמן של ששים שנה לבריח הדלת באלף הששי[עט], יקים אלהי השמים פקידה לבת יעקב. ומזמן

זיו הזוהר

ראה, נְשַׁלַּשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה וגו' בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׂבָעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת. וחשבון שמות הג' מועדים מצות שבעות סכות בגימטריא אלף וח' מאות, ומה שאמר עוד וחצי, יש לפרש הכונה על חצי מספר מועד שהוא ס', והיינו עד שאחר הח"י מאות שנה תגיע שנה שלפי חשבון שנות בריאת העולם יהיה לה המספר ס', ואז תהיה פקידה על הגאולה, וכיון שיש חלוקי דעות בזמן חורבן בית שני אם בשנת תתכ"ח או תתכ"ט או תת"ל לאלף הרביעי ואפשר שזמן החורבן נמשך נ' שנים, ואם נחשוב מזמן גמר החורבן שהוא שנת תת"ל נמצא שגמר ח"י מאות שנה הוא בשנת תר"ל לאלף הששי, והשנה של חצי מועד שהיא שנת ס' לחשבון בריאת העולם מגיע בשנת תר"ס לאלף הששי, וזה מכוון עם דברי ר' שמעון בר יוחאי ודברי ר' יהודה לעיל שבשנת תר"ס לאלף הששי תהיה פקידה להגאולה, ועתה בימינו ניכר אמתת דבריהם, הפקידה נראית היטב שהתחיל הזמן של חבלי משיח לנפץ יד עם קודש בכל מקומות מושבותיהם ברדיפות של שפיכת דמים, תרתי משמע, וגם מלחמות גדולות מתחילות להתעורר בעולם, ויש לומר שגם זאת נרמז בדניאל שם בהפסוק אֲשֶׁרִי הִמְחָהּ ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה, ויפורש על פי הידוע שבריאת העולם היא על משך ז' אלפים שנה, ו' אלפים ימי מעשה ואלף הז' שבת, ולאחר שיעברו מאלף הששי תרס"ה שנה ישאר עוד מזמן קיום העולם אלף שלש מאות שלשים וחמשה שנים, ועל זה הזמן אמר אֲשֶׁרִי הִמְחָהּ וַיְגַיַע וגו', וכעת אנו רואים שהצרות של חבלי משיח מתגברות מאד בעתים הללו בכל שנה ושנה יותר ויותר ואין אנו מבינים על זה האשרי.

עט. עתה ידבר בענין מילוי הג' של אות ו' שהיא ו"ו, וזהו הרמז של עבורא דדשא, כי בריח הדלת מרמז על אות ו' של אופן מילוי הג', כי בריח עץ של הדלת צורתו חתיכת עץ ארוכה ופשוטה עם כף בראש אחר, והיינו צרות ו', וכונתו לרמז על שנת הס' שאחר מאה ו' הנרמזת בהמשל של עבורא

עת. הנה בעזר הצור וישועתו אבאר בדרך אפשר זה המאמר שהוא סתום וחתום, ושה"י, ראשית נבין שאות ו' יש לה ג' מילויים כזה, ואו, ויו, וו. לפי זה נוכל להבין מעט דברי ר' שמעון בר יוחאי בסוד קץ הפלאות לומר שמילוי ו'או הוא שנתוסף או, זה רמז על אלף הששי שהוא נגד ספירת יסוד הנקרא גואל כידוע, והמילוי ו'יו הוא שנתוסף יו, זה רמז על שנה שמספרו הוא י' פעמים ו', והיינו מספר ס', ומה שאמר ופקידה ברזא דויו שית רגעי ופלג עידן כך יש לפרשו, הנה ידוע שיזמו של הקדוש ברוך הוא הוא אלף שנה, וכיון שהתחלקות זמן היום הוא על ד' חלקים הנקראים יום שעות רגעים ודקים, והתחלקות מספרי החשבון הוא גם כן על ד' חלקים שהם יחידות עשיריות מאות ואלפים, לפי זה נמצא שאם נחלק היום שהוא אלף שנה על חלקי המאות ונקראים שעות יעלה לך עשר מאות שהן עשר שעות, ואם נחלק המאה על עשיריות, והיינו שנחלק השעה על עשרה חלקים שנקראם רגעים יעלה לך בהאלף שנים מאה רגעים כי י' פעמים י' הוא ק', ואם נחלק הרגע על עשר יחידות שנקראים עשרה דקים יעלה לך בהאלף שנה אלף דקים כי י' פעמים ק' הוא אלף, נמצא לפי זה החשבון ששעה אחת מן האלף היא מאה שנה, ורגע אחד מן האלף הוא עשר שנים, ודקה אחת מן האלף היא שנה אחת, עתה יובן מה שאמר כאן ר' שמעון בר יוחאי שית רגעי שהם ו' פעמים י', והיינו ס' שנה, ומה שאמר ופלג עידן, והיינו חצי מועד, כונתו שהחשבון של גמר הששים שנה יהיה נמנה בשנה שמספר שלה הוא מספר של חצי מועד, לפי חשבון השנים של בריאת העולם, והכונה כי מועד בגימטריא ק"כ, וחצי מועד הוא מספר ס', והסימן הזה של חצי מועד הוא לקוח מסוף דניאל שנשבע המלאך בחיי העולם כי קץ הפלאות הוא למועד מועדים. וחצי, ויש לפרש הכונה שהגלות תוכל להאריך עד הזמן של הג' מועדים, ועוד עד הזמן של חצי מועד, וסתם מועדים היינו שלשה, שהם חג המצות, חג השבועות וחג הסוכות כנזכר בסוף

ההוא עד שיהיה לה זכירה שש שנים וחצי^[פ] ומזמן ההוא עוד שש שנים אחרות [וחצי]. שהם שבעים ושלוש. [ושתים וחצי]^[פא] בשנת הששים ושש יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל^[פב] וכוכב אחד שבצד מזרח, יבלע ז' כוכבים מצד צפון^[פג]. ושלחבת אש שחורה תהיה תלויה ברקיע ששים יום. ומלחמות יתעוררו בעולם לצד צפון. ושני מלכים יפלו באלו המלחמות. ויתחברו כל העמים על בת יעקב לדחותה מן העולם. ועל זמן ההוא כתוב (ירמיהו ל'): "עַתְּ צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמְמַנָּה יִוְשַׁע". ואז יכלו הנפשות מהגוף ויוצרכו להתחדש^[פד]. וסימנך (בראשית מ"ו): "כָּל הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרַיִםהּ וּגְוִי" "כָּל נֶפֶשׁ שְׂשִׁים וְשָׁשׁ"^[פה], בשנת הע"ג כל מלכי העולם יתאספו לתוך עיר הגדולה של רומא. והקדוש ברוך הוא יעורר עליהם אש וברד ואבני אלגביש ויאבדו מן העולם. מלבד המלכים שלא יבואו שמה. ויחזרו להתגר מלחמות אחרות. ומזמן ההוא מלך המשיח יעורר בכל העולם. ויתאספו עמו כמה עמים וכמה חיילות מכל קצוי ארץ. וכל בני ישראל יתאספו בכל אלה המקומות. עד שישתלמו אותן השנים למאה^[פז], אז ו יתחבר בה. ואז (ישעיהו ס"ו): "וְהִבֵּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם

זוהר זיו הזוהר

ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ופלא ואינון שבעין ותריין ופלא, וזה נתבאר לעיל, והתעוררות יתרה לגאולה של שנת הע"ג מזכיר לקמן במה שאומר בשבעין ותלת כל מלכי עלמא יתכונשו לגו קרתא רבתא דרומי ויכול להיות שזהו העיר קאנסטאנטינאפאל שנקראת כן.

פב. ארץ הגליל זו חלק ארץ ישראל הנקרא גליל, כי ארץ ישראל נחלקת על ג' חלקים. יהודה, עבר הירדן והגליל.

פג. יש לומר כונתו באלו הכוכבים שהם המלכים שילחמו אז, ומלך אחד ממזרח ינצח ז' מלכים מצפון העולם.

פד. ירמו על הא דאיתא בגמרא שאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנפשות שבגוף, והיינו אוצר הנשמות הנקרא חלק תפוחין קדישין.

פה. זה רמז שבשנת ששים ושש שהיא שנת תרס"ו באל"ף הששי תהיה כל נפש במצרי"ם, שהוא מצרים הגלות והיינו הצרות של חבלי משיח.

פז. וזה משמע שאף לאחר שתתעורר בשמים פקידה וזכירה להגאולה ויתגלה מלך המשיח בארץ הגליל, לא תהיה עוד קבוץ גליות בשלמות, אלא שעד שנת ש"ת יתאספו ויתאחדו ויתחזקו בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם לעמד על נפשם מכל רודפיהם, וציון במשפט תפדה, ובשנת ש"ת תהיה קבוץ גליות בשלמות לארץ הקדושה עם

דדשא, וזה מדוקדק היטב בדבריו שאמר לעוברא דדשא ולא אמר בעבורא דדשא כמו שאמר באלף שתיתאה, והיינו כי לעבורא כונתו לאחר עבורא דדשא, לאחר שיעבור הזמן של עבורא דדשא שהיא מאה ו, ועוד ירמו בזה להבין שאות ו' שנמשלת לעבורא דדשא היא רמו על ספירת יסוד הנקראת גוא"ל, והיא תתחיל להתעורר פקידה להגאולה ביום ו' זה אלף הששי, בשעה ו' היינו אחר מאה הששית, וברגע ו' היינו שנת ס' למספר בריאת העולם, ומסתמא גם בחודש ו' שהוא חודש ניסן דשנת תר"ס באלף הששי, והיינו שאומר אח"כ שאחרי עבור עוד זמן של ב' ווי"ן שהוא ו' שנים עם ו' חדשים, והיינו אחר שנת תרס"ו אז תהיה התעוררות יתרה להגאולה בבחינת זכירה, ואחרי עבור עוד זמן של שית שנין אחרנין והיינו בהתחלת שנת הע"ג לפי גירסת שבעין ותלת, ולפי גירסת שבעין ותריין ופלא היינו בניסן דשנת הע"ג אז תהיה התעוררות יותר גדולה להגאולה, ונראה שזו גירסא נכונה למען יהיה עוד ב' ווי"ן, שהן ו' שנים עם ו' חדשים, ולפי גירסא זו צריך לגרוס קודם ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ופלא.

פ. ענין הזכירה הוא כמבואר אח"כ שאז יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל, אבל אין מבורר בדבריו אם התגלות הזאת תהיה מפורסמת בעולם או לא.

פא. כאן יש ב' גירסאות, גירסא א', ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ואינון שבעין ותלת, גירסא ב',

מִנְחָה לַה' וְגו'". ובני ישמעאל עתידים בזמן ההוא לעורר יחד עם כל עמי העולם לבא ירושלים. שכתוב (זכריה י"ד): "וְאֶסְפְּתִי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה וְגו'". וכתוב (תהלים ב'): "יִתְיַצְּבוּ מַלְכֵי אֲרָץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ". וכתוב: "יֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק ה' יִלְעַג לָמוֹ". אחר כך ו הקטנה תתעורר להתחבר[פז] ולחדש הנשמות הישנות. כדי לחדש העולם. כמו שכתוב: "יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו". וכתוב: "יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם", להתחבר כראוי. "יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו", להשפיע לזה העולם. ולהיות כולם בריות חדשות. לחבר כל העולמות ביחד. אשריהם לכל אלה שישארו בעולם בסוף אלף הששי ליכנס בשבת[פח], שהרי אז הוא יום אחד להקדוש ברוך הוא בלבדו להזדווג כראוי. וללקט נשמות חדשות שיהיו בעולם עם אותן שנשארו בתחלה. שכתוב (ישעיהו ד'): "וְהָיָה הַנֶּשֶׁאֶר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֹאמֵר לוֹ כָּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַם".

זיו הזוהר

ספירה ששית, וסתם וא"ו רומז על מדת התפארת, וענין התעוררת החיבור היינו עם מדת המלכות להשפיע שפע טוב וחסד לזה העולם.

פז. היינו באלף השביעי יום שכלו שבת.

מלכם מלך המשיח בראשם, ויש לומר בזה רמז שאז תאמר ירושלים הפסוק כי ש"ת לי אלהים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין, וגם יכול להיות שזמן אחיות ישמעאל בארץ הקדושה נקצב עד שנת ש"ת בשכר מצות מילה כמובא לעיל בסוף פרשת לך.

פז. וא"ו זעירא היינו ספירת יסוד שהיא